

KAPITOLA 2

Frankie pocítil na tvářích lehký závan větru. Zamrkal, a když se mu před očima vyjasnilo, uviděl, jak stojí před velkou klenutou bránou. Byla natřená několika barvami – červenou, oranžovou a zelenou. Louisa a Charlie stáli vedle něj a Max mu funěl u nohou.

„Už je to tady zas, že?“ podivil se Charlie. „Kam jsme se dostali tentokrát?“

„Do Zakázaného města!“ prohlásila Louisa a rozhlížela se kolem. „Poznala jsem to podle fotek v tátově v albu. Jsme v Číně.“

„Miluji čínské jídlo,“ zaňafal Max.

Frankie poskočil. Vždy jej překvapilo, když Max začal mluvit, i když to bylo jen díky kouzelnému míči.

„Jenže čínské jídlo nemiluje tebe,“ odpověděl mu Frankie. „Vzpomínáš si, jak si dojedl všechny zbytky v kuchyni bufetu, co spadly na zem? Museli jsme tě vzít k veterináři!“

„Ale stálo to za to,“ pochvaloval si Max. „Křupavá kachna – mňam!“

Pomalou prošli branou a obdivovali krásné budovy. Prostorná otevřená nádvoří a široká schodiště vedla k pagodám, které zářily zlatou a červenou barvou. Byly tam svatyně, obklopené sloupovím, a zelené rybníčky s klidnou hladinou, že Frankie mohl vidět ve vodě svůj vlastní obraz. Najednou si všiml, že tentokrát mu kouzelný míč nezměnil oblečení. Měl na sobě to stejné tričko a kraťasy, které nosil doma.

„Zajímalo by mě, proč nás kouzelný míč zavedl právě do Zakázaného města,“ uvažovala Louisa.

„A kde je míč?“ zeptal se Charlie. Frankie pokrčil rameny. Obvykle ho měli s sebou, ale teď nikdo nevěděl, kde je. „Kdo ví? Možná, že ho nebudeme...“ Utichl, když si všiml plakátu, připevněném na boku mostu. Byl na něm porcelánový míč, zářící všemi barvami. „Možná, že jsme tu právě proto,“ dodal.

Louisa si přečetla plakát. „Je v muzeu v paláci!“

„Pojďme a mrkněme se tam,“ prohlásil Frankie.

Najít muzeum nebylo nic těžkého. Byla to budova o třech podlažích, tyčící se na vrcholku nekonečné řady schodů, na kterých stála dlouhá fronta turistů.

Když se konečně dostali na vrchol schodiště, uslyšel Frankie třeskot rozbitého skla, přicházející odněkud shora. Všichni se dívali nahoru a křičeli. Z několika oken druhého patra se valil zelený kouř. Vzápětí se ozval pronikavý zvuk poplachového zařízení.

„Uh-oh,“ vzdechl Charlie. „Něco mi říká, že tohle nevěstí nic dobrého.“

Členové ochranky obklíčili přední část budovy, pískali na píšťalky a mávali rukama.

Začali vyvádět zpanikařené návštěvníky ven z muzea. Lidé si vše fotili na své mobilní telefony.

„Měli bychom jít dovnitř,“ řekl Frankie.

„Možná, že bychom do toho neměli strkat nos,“ namítl Charlie.

„Frankie má pravdu,“ souhlasila Louisa. „Fotbalový míč nás sem přivedl z nějakého důvodu. Ale jak se dostaneme přes strážce?“

„Nechte to na mně,“ vmísil se do hovoru Max. Vyrázil vpřed,

prokličkoval se lidem pod nohama a chňapl po jedné z pásek, které ohraničovaly frontu návštěvníků. Frankie jej v lese lidských nohou ztratil z dohledu, ale členové ochranky upírali své zraky k zemi a něco na sebe pokřikovali. Tak mohl Frankie a jeho přátelé snadno uniknout jejich pozornosti. Maxův plán zafungoval.

„Pojďme!“ zvolal Frankie.

Vyrazili vpřed a vběhli otevřenými dveřmi muzea do prázdné haly. Zvuk poplašného zařízení byl zde ještě silnější, až Frankiemu zaléhalo v uších. Louisa sáhla po jednom z letáčků a rychle četla: „Fotbalový míč je vystaven na horním patře!“

Max je dohonil a zastavil se smykem na mramorové podlaze vedle nich. „Dobrá práce, chlapče,“ pochválil jej Frankie.

Rozběhli se ke schodišti, které bylo na protější straně. Najednou zazvonily dveře výtahu a začaly se otevírat.

Frankie si to namířil k několika vypořstrovaným sedátkům uprostřed haly a všichni se za nimi přikrčili.

Z eskalátoru sestoupila mladá žena v kostýmu. Vedle ní šel jeden z členů ochranky, kterému se snažila o překot něco vysvětlit.

„Zavřete všechny dveře,“ přikázala.

„Nikdo nesmí ani dovnitř, ani ven, dokud nebudeme vědět, co spustilo alarm.“

Kráčela rázným krokem směrem ke kanceláři, označené jako „privátní“ a zmizela uvnitř. Frankie se narovnal a namířil si to opět ke schodišti.

Na prvním podlaží muzea nikdo nebyl. Najednou se poplach odmlčel a bylo slyšet jen zvuk jejich rychlých kroků. Proběhli několika síněmi, kde byly vystaveny ozdobné vázy, výšivky, pověšené na zdi a starodávné zbraně a brnění. Louisa je vedla do místnosti na konci koridoru, kde si na letáčku znovu zkontrolovala plán muzea. „Myslím, že bychom měli být zde,“ poznamenala.

Frankie se protáhl dveřmi jako první. V místnosti se vznášel stejný zelený dým, který viděl z venkovních

schodů. Max mu proklouzl těsně kolem kotníků.

„Počkejte!“ zašeptal Frankie.

„Nevíme, co je tamto.“

Kouřovou mlhou se jako stín protáhla obrovská silueta. Frankie si všiml, že se zastavila u skleněné skříňky, ve které byl na podstavci jakýsi kulatý předmět. Porcelánový fotbalový míč!

BŘINK! Silueta se rozmáchla a pěstí, oděnou do rukavice, rozbila skleněnou skříňku. Pak se naklonila a zmocnila se exponátu. „Hej, nechte toho!“ zvolal Frankie.

Když se uvnitř místnosti vyjasnilo, silueta se otočila. Frankie ucítil

po celém těle studený závan. Muž byl od hlavy až k patě v brnění, které se skládalo ze stovek překrývajících se plátů zašlého bronzu. Ze stejného kovu byla i helma, kterou měl na hlavě. Frankie viděl přes jeho průzor jen pár tmavých, nenávistných očí.

„Co to děláte?“ zeptal se Frankie.

Válečník si dal fotbalový míč pod paži. „Ža-Hua nelze zastavit!“ zavrčel a vykročil rychlým krokem směrem k rozbitému oknu. Frankie uháněl za ním. Pod nohama mu křupaly skleněné střeptiny.

„Utéct není kam!“ zvolal Frankie.

Muž se chytl okna a vyskočil na parapet. Frankiemu ztuhla krev

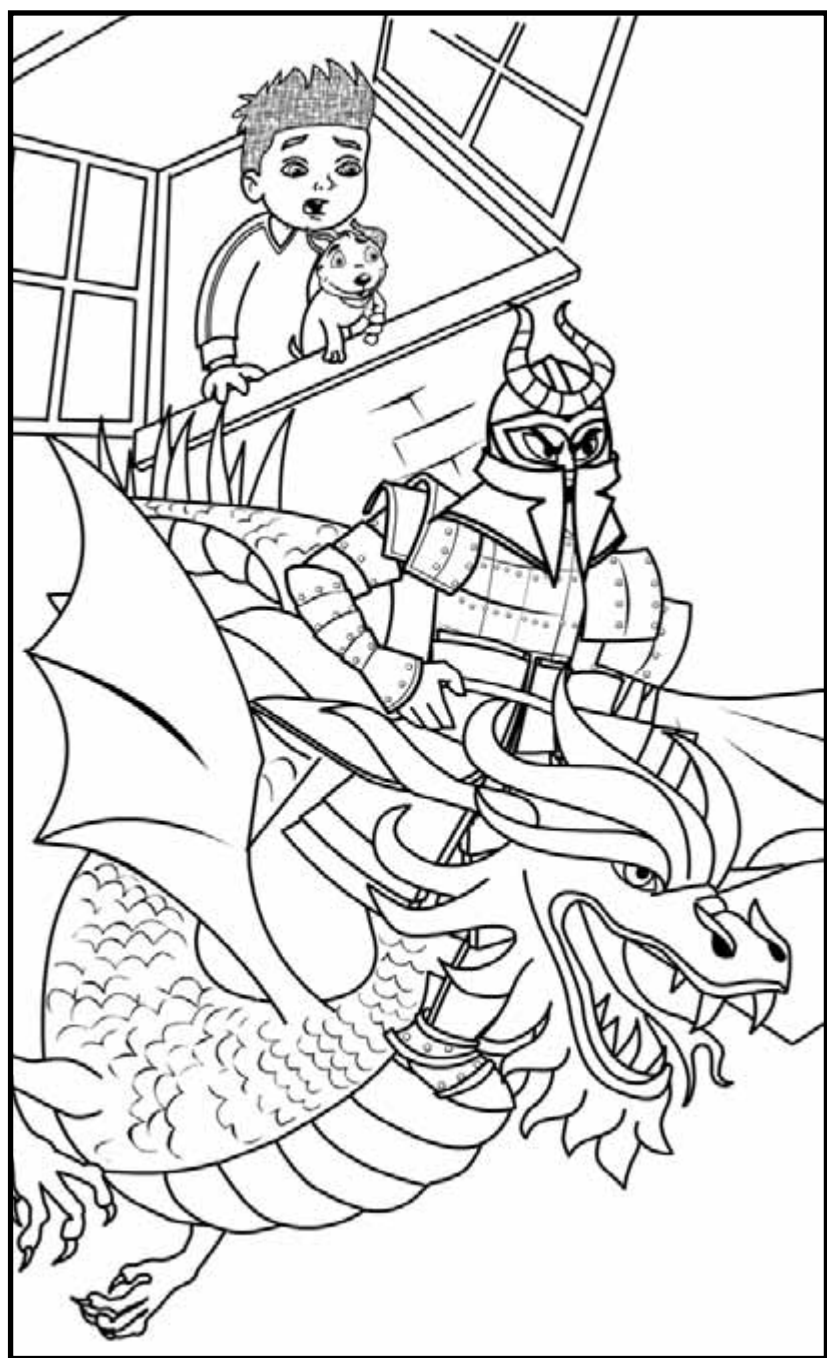
v žilách. „Neskákejte!“ zvolal. „Je to příliš vysoko!“

Postava se na něj zadívala prázdným pohledem a pak padla vzad.

Frankie se vymrštil, aby ji chytil, ale bylo příliš pozdě. Zůstal bezradně stát, s hlavu vykloněnou z rozbitého okna. To už k němu dorazila Louisa i Charlie.

Frankie nemohl uvěřit svým očím.

Ten muž vůbec nespádl. Přistál na něčem, co se vznášelo jen kousek pod okenní římsou. Bylo to stvoření s širokými šupinatými zády a dvěma černými roztaženými křídly. Měl zašpičatělou hlavu, černý čumák a dlouhý ocas, kterým neustále mával sem a tam.

Tvor, o kterém Frankie věděl,
že neexistuje nikde jinde, než
v pohádkách.

„Co tam všichni vidíte?“ zeptal se
Max s packami na Frankieho noze.

„Rozplácl se tam?“

Frankie polkl. „Ne, maličký. Sedí
na drakovi!“